

Tobias O. Meissner

De demonen

Vertaald uit het Duits door Dineke Bijlsma
Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustratie Lee Avison/Trevillion Images
Het gedicht van Tolstoj op pagina 000 in de vertaling van Marja Wiebes en
Yolanda Bloemen (2006) is verschenen bij Van Oorschot
Oorspronkelijke titel *Die Dämonen*
© 2009 Piper Verlag GmbH, München
© 2011 Nederlandse vertaling Dineke Bijlsma en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 • 1012 vr Amsterdam
www.wbfantasy.nl
isbn 978 90 284 2364 0

Vooruitblik

De koning, die geen ogen had, stak een hand uit naar de zee.

Door de viermaster die ruim honderd meter bij de koning op het strand vandaan in het woelige water voor anker lag, voer een siddering, al werd de takelage door geen zuchtje wind beroerd.

Ver op de achtergrond pakten zich wolken samen, die vale bliksemschichten uitspuwden. Onder een woeste hemel deinde een donker grijze zee met wittig schuim op zijn ontblote tanden.

De blinde koning spreidde zijn vingers uit als een vork. Via zijn arm kon hij het schip horen schommelen op de steeds wilder wordende golven. Hij stak zijn vingers naar voren, alsof hij ze onder de viermaster schoof, en balde zijn hand toen tot een vuist.

Het reusachtige schip kraakte. Matrozen en soldaten begonnen op het dek rond te rennen als mieren in een nest waar je met een stok in porde. Er klopte iets niet. Er werden tegenstrijdige bevelen gebruld. Sommige mannen sprongen met een duister voor gevoel overboord.

De koning hief zijn arm met de gebalde vuist langzaam op richting wolken. Ontzagwekkend, krakend onder de last, als een reus met een algenbaard, kwam de enorme viermaster druipend en schuimend uit de golven omhoog. De ankerketting brak met een scherpe, zwiepende knal in tweeën. Matrozen en soldaten vielen en schreeuwden, maar nog steeds lag het dek min of meer horizontaal, zodat althans de kapitein nog kon blijven staan, al gaf hij nu dan geen bevelen meer. Hij zag alleen maar de zee onder zich verdwijnen en het kraaiennest bijna de wolken raken, en mompelde trillend een onhoorbaar gebed.

De koning op het strand hief zijn arm met de gebalde vuist op tot ver boven zijn hoofd. Hij kon het schip met één hand niet houden, zo zwaar was het, dus gebruikte hij eerst ook een tweede hand, en vervolgens nog een derde en een vierde. Het schip ging hoger en hoger, en kwam dichterbij, door een onweerstaanbare kracht aangetrokken, totdat het een meter of twintig boven de koning bleef hangen. Zout water daalde als een fijne regen neer. De geur van zeewier, mosselen en viskuit. Het geschreeuw en gekerm van de hulpeloze mensen daar boven. Sommigen sprongen nog overboord en vielen nu met een doffe dreun op het zand.

Toen liet de koning zijn armen zakken, opende zijn vuisten en richtte vier gestrekte wijsvingers op het strand voor zich, waar een vrouw in een gouden wapenrusting op hem kwam af rijden, helemaal alleen, zonder escorte. De viermaster vloog als een afgeschoten pijl naar voren en raasde recht op de paardrijdster af. Van zo'n twintig meter hoogte suisde hij met de ramsteven naar voren omlaag, waarbij hij het halve strand met zijn schaduw verduisterde, zijn masten in de vliegende vaart doorbogen en zijn geteerde kiel nog steeds zout water lekte. Zo meteen zou hij de paardrijdster vermorzelen, op het strand neerstorten en in duizend tonnen zware stukken uiteenbarsten.

Maar de vrouw in het zadel stak haar handen in de lucht en weerde het vliegende schip naar opzij van zich af. Het kiepte om – mensen vielen als a□ladderende verf over de overhellende reling – en stortte ruim honderd meter van het strand vandaan in het water. De punten van de masten boorden zich in de golven. De zee verhief zich protesterend onder het gewicht en hapte gretig naar de scheef liggende kolos, die als door een wolkbreuk door wilde watermassa's werd overspoeld. Soldaten werden door schuivende lading mee onder water gesleurd, en verdronken. Slechts een enkeling hoorde je nog schreeuwen. Vaag, als een meeuw.

Het werd stiller. Alleen de rollende donder weerklonk nog als tromgeroffel. Bliksemschichten dansten sidderend als witgloeiende spinnen aan de hemel.

De paardrijdster bleef vlak voor de koning stilstaan en kwam met een zwaai uit haar zadel.

'We moesten maar eens met die onzin ophouden, Gouwl,' zei ze. 'Er zijn nog maar amper mensen over om te gebruiken. Waarom vergeten we ons kinderachtige pact niet en vechten we het niet uit als demonen?'

'Ja, Irathindur, laten we het maar uitvechten,' antwoordde de koning, die geen ogen had, en hij trok zijn mantel uit. Hij was nu naakt; hij had een zwarte huid en overal donkere, glanzende stekels op zijn gedrongen lichaam. Aan zijn brede lijf waren zes armen zichtbaar, en daaronder drie benen. Met twee van zijn zes handen nam hij langzaam de koningskroon van zijn hoofd en wierp hem in het fijne witte zand.

De gouden vrouw ontdeed zich op haar beurt van haar wapenrusting. Afgezien van haar mooie en onbarmhartige gezicht, en haar lange, als slangen zwiepende haren vertoonde haar lichaam geen enkel teken van vrouwelijkheid – geen borsten, geen brede heupen. Haar lijf was smal, haast breekbare mager, en had een ziekelijk mosterdgele kleur.

'Goed,' zei ze vol vuur, 'laten we het dan nu eindelijk afmaken!'

De wolken openden zich als een gordijn. Het zand spoot in witte fonteinen de lucht in.

De allesbeslissende strijd begon, die tijd en ruimte in één klap wegvaagde.

Eerste omwenteling

De flessentrekker

Het was een vrolijke boel in de Troostende Trompet.

De tafels bewogen, voerden oorlog met elkaar. Mensen stonden erop te balanceren, duwden elkaar, vielen eraf. Er werd gevloekt, geschreeuwd, maar vooral ook veel gelachen en gedronken.

Minten Liago zat als enige met een donkere uitdrukking op zijn gezicht in de schaduw tegen de muur naar de helse drukte te kijken.

De waard had zijn toestemming voor de uitbundige wedstrijd gegeven.

Van twee ronde tafels hadden ze twee vijandige landen gemaakt: Bierland en Wijnland. Op de ene tafel stonden zes dronkenmannen, die de zes dronkenmannen van de andere tafel probeerden af te duwen. De tafels werden weer door zo'n tien andere dronken lieden op hun schouders gedragen en heen en weer geslingerd, zodat sommigen die erbovenop stonden er alleen al daardoor af vielen. Telkens weer kwamen de tafels als kemphanen op elkaar af zwaaien en botsten tegen elkaar; de vechtende partijen werden één grote wild om zich heen slaande, trappende en boksende kluwen. Het doel van het spel was allesbehalve duidelijk. Als er te veel spelers van tafel waren gevallen, klommen er weer nieuwe op, of degenen die gevallen waren probeerden het nog een keer. Waarschijnlijk zou iedereen op een bepaald moment gewoon doodmoe worden, of vreselijke honger of dorst krijgen. Of de waard zou met zijn oude bronskleurige legertrompet het teken geven dat het sluitingstijd was. Maar voorlopig leek de Troostende Trompet meer op een gekkenhuis dan op een café, waar je ook prima kon eten.

Rond het lawaaiige strijdgewoel in het midden van de kroeg stonden, zaten en hurkten mensen die toekeken, aanmoedigden, lachten, het glas

hieven, weddenschappen afsloten en het hoogste woord voerden. Iedereen maakte kabaal. Eentje blies op een kam, en eentje, die eerst nog op een van de tafels had meegevochten, hing nu aan armen en benen aan een plafondbalk en aapte de mensen onder hem na. Een ander deed elke beweging van de vechtenden met zijn eigen lichaam mee en gilte het voortdurend uit alsof hij zelf was geraakt. En de meisjes die erbij stonden,

lachten de hele tijd zo hard dat het wel leek alsof ze iets gênants te verbergen hadden. Maar Minten Liago wipte alleen maar met zijn stoel achterover, totdat de rugleuning de muur raakte, en steunde toen met zijn voeten tegen de rand van zijn tafeltje. Hij voelde een duister soort onrust in zich broeien. Hoe luider en wilder het spektakel om hem heen werd, des te meer voelde hij zich van het hele gebeuren afgezonderd. Hij had lekker gegeten en gedronken, zoals eigenlijk elke dag als hij na zijn werk naar de Troostende Trompet ging en zichzelf op een echt smakelijke maaltijd trakteerde. De vrouw van de waard stond bekend als de beste kokkin van de hele Steeg van de Dansende Lamp.

Hoewel Minten genoeg stukken in zijn muntenkistje had om de rekening te kunnen betalen, vroeg hij zich voortdurend af hoe het de waard in zo'n drukte in godsnaam zou moeten opvallen als een van zijn gasten nu opstond en zonder te betalen het café uit liep.

Wat Minten bezighield was hoe haalbaar dat zou zijn.

Zulke gedachten waren allesbehalve normaal voor hem, want eigenlijk was hij behoorlijk rechtdoorzee. Hij kwam uit een eenvoudig gezin, uit de havenstad Saghi in het oosten van het zesde baronaat, en had zich zijn hele jonge leven al als dagloner of los werkman in de havens, pakhuizen en stallen weten te redden. Aangezien hij pas tweeëntwintig jaar oud was, en nog sterk ook, was het hem altijd weer gelukt om genoeg stukken te verdienen om zich geen zorgen te hoeven maken over de week daarna, en meer dan dat had hij van zijn dagen en nachten ook nooit verwacht.

Maar hier in Kurkjavok, de grootste en centraal gelegen havenstad van het zesde baronaat, had hij iets nieuws ontdekt: je ermee bezighouden over dingen na te denken. Je had hier veel zogenoemde studenten die met rare mutsen op hun hoofd en met knopen bezette jassen aan overal in het nachtleven van de stad te vinden waren, en die telkens weer in geleerde discussies losbarstten waarin niet degene won die het hardst kon slaan, maar degene die de beste argumenten wist aan te voeren. In het heuvel-

achtige gedeelte van de binnenstad was een oude geleerde, Serach genaamd, die volkomen belangeloos lezingen in het openbaar hield. Minten Liago had zich verscheidene keren onder het publiek bevonden; de eerste keer puur bij toeval met een baal katoen op zijn schouder, de andere keren doelbewust omdat Serachs taalgebruik en manier van praten hem tot in zijn slaap hadden achtervolgd. Serach zei gevaarlijke dingen. Hij vertelde dat de koning nog maar een kind was en dat alle koningen en baronnen en zelfs de barones den Dauren niet beter of slimmer waren dan welke gewone havenarbeider ook. Hij vertelde dat het het noodlot van machtige en uitgestrekte koninkrijken was om op een dag uiteen te vallen en in vergetelheid te raken. Hij vertelde dat bepaalde basiswetten in de menselijke natuur er de oorzaak van waren dat de mens nooit langdurig vreedzaam en gelukkig zou kunnen leven. En hij schetste ook de legende van de demonenpoel, waarin ongeesten in eeuwige pijn waren gevangen, gevangen door het weinige goede in de harten van de mensen, gevangen door liefde en onbaatzuchtigheid, gevoel voor schoonheid en medeleven – en hoe dun en brokkelig de wanden van de demonenpoel de laatste tientallen jaren toch weer waren geworden, omdat de mensen geen oog meer hadden voor het goede in zichzelf. Serach voerde aan hoeveel een demon leek op iemand die zijn kind, zijn vrouw of kroegkameraden sloeg.

Serach had het ook over de zee en over de wolken gehad, en over het telkens weer nieuwe leven dat de zee door de wolken met hun tranen werd ingeblazen, en de wolken door de zee met zijn adem. Hij had gesproken over de aanwezigheid van de zon, die elk levend wezen nodig had om zich te warmen en te kunnen voeden, en over de afwezigheid van de zon, die evenzeer belangrijk was voor alles wat leefde, om te kunnen afkoelen en tot rust te komen. Maar bovenal had Serach gezegd dat elk mens, of hij nu als koning, baron, boer of knecht was geboren, de teugels

van zijn lot in eigen hand had en alles kon worden wat hij maar wilde: een koning, een baron, een boer of – zoals kennelijk door velen gekozen – gewoon een knecht.

Minten Liago was nooit een groot denker geweest, maar nadat hij verscheidene keren naar de wijze Serach had geluisterd, was serieus de wens in hem gegroeid te gaan studeren. Het probleem was alleen dat hiervoor een toelatingsexamen nodig was waarbij je moest laten zien dat je kon lezen, schrijven en rekenen. Minten kon wel goed genoeg rekenen om door

te hebben wanneer iemand hem een oor wilde aannaaien, en beheerste ook het lezen goed genoeg om inkoopformulieren en laadlijsten te kunnen ontcijferen, en ermee te werken – maar het schrijven ging hem niet zo goed af, omdat hij daar niet echt het nut van inzag. Bovendien was je als aankomend student inschrijfgeld verschuldigd, en ook het studeren zelf kostte aardig wat stukken, omdat de leraren moesten worden betaald, met als gevolg dat alleen kinderen van rijke ouders het zich konden veroorloven te gaan studeren, zonder zich daarnaast met zwaar werk volkomen te hoeven uitputten.

Zoals Minten Liago daar nu zat na te denken, kon iedereen meteen wel zien dat hij gewoon een zoon van arme ouders was, ouders die hem, toen hij amper dertien jaar was, naar het welvarende Kurkjavok hadden gestuurd om daar voor zichzelf eerlijk de kost te gaan verdienen. Hij droeg een ruimvallende linnen broek, vol vlekken van het werk, en een donkergekleurd mouwloos vest. Een zwaard of andere wapens bezat hij niet; hij had genoeg aan zijn vuisten en soms een rondslingerend stuk hout om ruzies en vechtpartijen met rondstruinende schurken in zijn voordeel te laten uitpakken. Met zijn schouderlange, roodblonde, enigszins ruig golvende haar en zijn wild groeiende bakkebaarden was hij een zeer opvallende verschijning. Zijn gezicht was net iets te breed en te plat om mooi te kunnen worden genoemd, maar zijn neus was recht, zijn lippen waren niet te vol, en hij had ogen waar een blik in lag die een ervaren oudere vrouw uit Icrivavez ooit als ‘doordringend’ had omschreven – ogen die degene tegenover hem recht in het snel kloppende hart keken, met het effect dat iedereen serieus nam wat Minten zei. Maar Minten had normaal gesproken niet zo veel te zeggen; hij luisterde liever in plaats van het hoogste woord te voeren.

Zo zat hij nu dus in de bruisende Trompet, met de resten van zijn avondeten nog voor zich op tafel, op zijn stoel te wippen; iets wat hij in de paar jaar die hij op een dorpschool had mogen doorbrengen ook altijd graag had gedaan en wat hem nogal eens een berisping van de strenge onderwijzers daar had opgeleverd.

Hij zat te wippen en had het rare gevoel dat zijn hele leven op zijn grondvesten schudde.

Hoe lang zou hij in de haven en de stoffige pakhuizen van de grondbezitters moeten werken voordat hij het inschrijfgeld voor de studie en de

onderwijsbijdrage voor het eerste halfjaar bij elkaar had? Hoe lang zou hij zich 's nachts stiekem bij kaarslicht in het schrijven moeten oefenen, voordat hij in de ogen van de examinatoren genade zou vinden? En zou het eigenlijk wel genoeg zijn om woorden te kunnen ontcijferen om te bewijzen dat hij kon lezen? Moest hij niet ook hardop kunnen voorlezen, net zo zelfverzekerd en vloeiend als Serach bij zijn voordrachten?

Maar waarom beslisten die examinatoren over zijn leven? Waarom moest je kunnen voorlezen en schrijven als je toch alleen maar wilde horen wat de zee en de wolken met elkaar deden? Waarom moest je meteen al een geleerde zijn als je toch alleen maar les van geleerden wilde hebben? Waarom was het ‘waarvandaan’ zo bepalend voor hoe het allemaal verder liep? Had dan niet iedereen, zoals Serach had gezegd, de teugels van zijn leven in eigen hand? Konden obstakels dan niet gewoon worden omzeild,

overwonnen of uit de weg worden geruimd? Of zaten gewone mensen zoals hij allang in de demonenpoel verstrikt, eindeloos rondgeslingerd door krachten en met bedoelingen die het eigen verstand te boven gingen, hulpeloos en niet bij machte de teugels vast te houden die het leven hem spontaan aanreikte?

Waarom kon hij nu niet gewoon opstaan en dwars door de onzinnige tafeloorlog heen de Troostende Trompet uit lopen zonder zijn rekening te betalen? Het tweeënhalve stuk dat hij daardoor zou besparen kon het eerste begin van zijn studie zijn. In de afgelopen zes maanden had hij zo veel stukken in de Trompet uitgegeven, tweeënhalf per avond, dat was bij elkaar wel meer dan vierhonderd – hoe kon de waard dan moeilijk doen over dat zielige tweeënhalve stuk dat Minten hem nu niet zou geven? Wat Minten bezighield was hoe haalbaar dat zou zijn. Het gemak waarmee hij het zou kunnen doen. De drukte in de kroeg, waardoor het niet eens zou opvallen.

Zonder geweld. Zonder daadwerkelijk een misdadiger te worden. Gewoon opstaan en weggaan, en zelf de stukken houden die hij anders voor een noodzakelijke maaltijd had moeten neertellen.

Hoe vaak zou hij zo zonder te betalen moeten vertrekken voordat hij het inschrijfgeld en de onderwijsbijdrage voor het eerste halfjaar bij elkaar had? Hoe vaak moest hij met kwade bedoelingen ergens gaan eten? Honderd keer? Honderdtwintig keer? Elke avond naar een ander café, zodat

ze hem niet herkenden en hem aan zijn schulden herinnerden? Zou hij eigenlijk tot zulk opzettelijk bedrog, al dat soort omzwervingen om zijn schuld te ontlopen in staat zijn?

Hij zou er nooit achter komen als hij niet eens ergens een begin maakte. Het ten minste één keer uitprobeerde om te zien hoe het voelde om iemand op te lichten.

Zonder kwade bedoelingen vooraf, die waarschijnlijk zijn eetlust zouden hebben bedorven. Nu pas, te midden van al het tafelgeweld, was hij op het idee gekomen. Deze keer was het dus nog het gemakkelijkst. Hij hield op met wippen. Hij duwde zich van de muur af en liet zijn stoel netjes op de vloer neerkomen. Toen stond hij op en liep langs de druk vechtende partijen, midden tussen het weddende volk, de krijsende vrouwen en het dronkenmanskabaal door dat alles in de kroeg overheerste. Een van de tafels kantelde net; de mannen die erop stonden duikelden over elkaar, met armen en benen waarvan niet duidelijk was bij wie ze hoorden. Luid gelach sloeg als een golf tegen een rots en spatte tot spuugachtig schuim uiteen.

Minten kwam bij de deur aan.

‘Hé, jij daar, leeuwenkop! Je hebt nog niet betaald!’

De waard. Maar een paar stappen bij Minten vandaan. Hoe was het de waard in dit gedrang in godsnaam opgevallen? Misschien had Minten zich niet zo angstvallig op de achtergrond moeten houden, niet zo’n somber gezicht moeten zetten. Misschien was zijn prachtige hardos inderdaad te opvallend. Misschien was hij ook gewoon te zeer stamgast om onopgemerkt te kunnen blijven.

Minten zag dit moment van zijn leven haarscherp voor zich. Nog steeds was het allemaal gemakkelijk. Hij hoefde alleen maar te blijven staan en iets te mompelen in de trant van: ‘Ik ging alleen maar even een luchtje scheppen, hoor. Natuurlijk kom ik nog betalen.’ En daarbij het kistje met de rinkelende stukken erin te laten zien. Of de waard de stukken zonder een woord te zeggen in de hand te drukken en zich met een somber gezicht verder stil te houden, alsof de waard er goed aan had gedaan de student in spe eraan te herinneren dat hij nog moest betalen.

Of hij stapte hier nu deze deur door en een nieuw bestaan binnen.

Een bestaan waarin misschien zelfs de droom om te gaan studeren niet eens meer droombaar was.

Had uiteindelijk niet ieder mens de teugels van zijn leven in eigen hand?

Was het uiteindelijk niet de teugelloosheid die in deze kroeg woedde, die hem, Minten Liago, die op het punt stond zijn leven in eigen hand te nemen, hier juist tot een uitzonderingsgeval maakte?

Hij stapte de deur uit.

De nacht was fris en aangenaam. Overal in Kurkjavok rook het naar de zee en overal naar de hemel erboven.

Minten was net een stukje de steeg in gelopen toen achter hem de deur van de kroeg werd opengesmeten. De waard riep hem nog iets achterna, wat klonk als: 'Hé, je gaat er toch niet zomaar vandoor, hè?' Daarna riep de waard niets meer, maar blies op zijn oude bronskleurige legertrompet. Een simpel, herkenbaar, standaard legersignaal: alarm.

Minten kwam tot zo'n meter of tachtig de Steeg van de Dansende Lamp in toen opeens een groepje van vijf ongeschoren en spaarzaam bewapende stadssoldaten van het zesde baronaat hem de weg versperde. De geciseleerde '6' was duidelijk op hun uniformen te herkennen. Het trompetsignaal van de waard was nog steeds hoorbaar. Met zijn instrument gaf de waard aanwijzingen: hoeveel, wat, waarheen.

'Weglopen zonder te betalen, hè?' zei een van de soldaten grijnzend.

'Dat is helemaal niet aardig.'

'Helemaal niet aardig,' herhaalde een ander.

'Nu ga je dus vier keer zo veel betalen,' kondigde de goedgehumeurde soldaat aan. 'Eén deel voor de waard en nog eentje extra voor de opwinding, en dan nog eens twee delen voor ons voor de moeite die het ons kostte om hier speciaal naartoe te lopen!'

'Het kostte ons inderdaad moeite,' bevestigde de ander. 'We hebben ons bijna in het zweet gelopen.'

Weer zag Minten dit moment zo duidelijk voor zich alsof iemand het gebeuren voor hem uittekende en hij zelf van bovenaf naar de tekening keek. Er was nog steeds een weg terug. De vier delen betalen – hij had net genoeg stukken bij zich, al had hij dan voor morgen niets meer over –, een verontschuldiging mompelen en in ieder geval zijn ongewapende handen in de lucht steken, ten teken dat hij zich overgaf. Flessentrekkerij was geen al te zwaar vergrijp. Waarschijnlijk kwam hij er met deze boete wel vanaf. Minten aarzelde.

Van achteren kwam de waard aangelopen, samen met iemand van het personeel. Minten vond het maar vreemd. De gasten, die in hun oorlogsspel door het trompetgeschal waren gestoord, konden ondertussen het hele café van de waard a□reken, maar dat nam de man op de koop toe om een enkele flessentrekker niet te laten ontkomen. Terwijl Minten niet eens een duur gerecht had besteld. Waarom had die waard het toch zo op hem voorzien? Omdat Minten een stamgast was? Maakte dat het vergrijp extra pijnlijk?

De voorste soldaat kwam op hem af. 'Oké, en nu hier met die stukken.

We hebben nog wel iets beters te doen vannacht.' Hij stond nu vlak bij Minten en maakte aanstalten hem te grijpen, hem zijn muntenkistje uit zijn handen te grissen. Minten pakte de soldaat bij zijn uitgestrekte arm vast en draaide die zo ver door dat de soldaat, wilde hij zijn arm niet breken, een salto moest maken en hard met zijn achterwerk op de grond belandde. Meteen brak er een enorm tumult los. Drie soldaten stormden tegelijkertijd op Minten af: twee blootshands, met gretig naar hem uitgestoken vingers; de derde trok een met leer omwikkelde ijzeren knuppel uit zijn houder. Minten ramde degene met de knuppel zo hard met zijn vuist tegen zijn tanden dat de man met opengebarsten lippen tegen de grond ging en zich niet meer verroerde. De knuppel rolde met veel lawaai over de straatstenen. Met de beide anderen worstelde Minten maar even, totdat ze twee keer met hun ongehelmde hoofden pijnlijk tegen elkaar waren

geknald en met tranende ogen boven op elkaar vielen. Minten had nu nog één soldaat tegenover zich, de oudste en meest ervarene van de vijf. Minten schudde met zijn rechterhand, waarin de tandafdrukken van de knuppelsoldaat stonden. Ook de eerst zo goedgehumeerde van de vijf probeerde na zijn ongewilde saltosprong weer overeind te krabbelen. Om een vuistgevecht af te weren hief Minten zijn handen tot kinhoogte op, maar de meest ervaren soldaat deed iets heel anders dan toeslaan: zonder aarzeling trapte hij Minten tegen zijn onderlijf. De pijn brandde als de zon op een scheepsdek op een zomerse dag. Minten sloeg dubbel, maar het lukte hem nog de zijwaartse aanval van de eerst zo goed gehumeerde soldaat af te slaan. Deze knalde achterwaarts tegen een huis en gleed vervolgens langs de muur omlaag. Weer stond Minten alleen nog tegenover de ervaren soldaat. Hij moest beter op de benen van de man letten.

Opeens raakte iets van achteren hem op zijn hoofd. Wat hem raakte, maakte een raar geluid. Het was geen knuppel of iets dergelijks. Minten wilde zich net omdraaien toen de ervaren soldaat hem al voor de tweede keer een flinke trap tussen zijn benen gaf. Dat was hem te veel. Met een klaaglijke schreeuw zakte Minten op zijn knieën. Ook het voorwerp achter hem raakte hem nog eens hard op zijn schedel, en deze keer kon Minten het zelfs zien, omdat hij ineengedoken op zijn zij viel. Het was de oude bronskleurige legertrompet van de waard. Minten kwam hard op de straatstenen terecht. Toen het gezicht van de waard boven hem opdook, was het helemaal betraand en verwrongen van verontwaardiging. 'Drifé stukken, vervloekte idioot dat je bent!' schreeuwde de waard tegen hem. 'Drifé stukken kost het eten dat je elke avond bij me naar binnen werkt! Je komt nu al zes maanden bij me, en al zes maanden bereken ik je elke avond een half stuk te weinig, omdat iedereen zo kan zien dat je student wilt worden en het inschrijfgeld niet bij elkaar krijgt, en omdat mijn vrouw en ik dachten dat je het wel zou redden en een goede student zou worden als we je een beetje hielpen! En wat doe jij, vervloekte idioot dat je bent? Je besteelt óns, uitgerekend ons! Ik hoop dat je er in de cel nog eens over nadenkt hoe erg je ons hebt teleurgesteld!' De ervaren soldaat gaf hem nog twee keer een trap. Een keer in zijn buik, een keer tegen zijn hoofd. Minten Liago kwam in een draaikolk terecht waaruit iets opklonk dat leek op gelach, maar dat toch heel anders was bedoeld.